Ábrahám Erika

Dolgunk a szavakkal – Farkas Lászlóval

Körém látta a tehetséget, mint egy aurát, és én elkezdtem kitölteni. Ez lenne az az egyetlen mondat, amivel megemlékeznék róla, ha emlékezni akarnék, de nem akarok, legföljebb elköszönni, azt is csak azért, mert a búcsúzás éppen alkalmas arra, hogy apropóján kivételesen egymás szívébe lássunk.

„Higgyen magában", mondta ismerkedésünk elején a verseimről szólva, megrendített, hogy nem esetlen rímekről, meg besült képekről beszél, amire számítottam – hanem rólam. Lett akkor erről egy vízióm, úgy képzeltem, kis amulettet akasztott a nyakamba ezzel, ami ott kocog azóta is a két mellem között, teszi a dolgát szépen, viszem.

Éppen és azonnal a lényeget ragadta-látta meg aztán is mindig, és mondta ki nagy tisztelettel, humorral. Pirongatni is úgy tudott, hogy csak a pirulás derűje maradt szégyenkezés nélkül, ha vackot küldtem, eltréfálta, ha túlzenéltem lekottázta, amikor pedig megérintettem, elfogódottan méltatott. Elhittem neki, hogy van dolgom a szavakkal.

Jó íze volt vele a beszédnek írásban, élőszóban. Csemegéztünk mi is közös örömben, levelezésünk kevés szavú falatozgatás volt, igazi fine dining, csak be kéne írnom a nevét a levelezőm keresőjébe, hogy ízes példákat idézzek, de inkább csak ülök itt csöndben ünnepelve, hogy részem lehetett ebben.

Dehogy írok megemlékezést! A megidézés veszteség, a méltatás lezárás – az öröm jelen idő, és én csak örülni szeretnék. Címéről amúgy is érkeznek üzenetek azóta is, ugyanúgy, (a kedvesség öröklődik), hol verskérés, hol gyászjelentés, amit hoz az élet, a bejövő üzenet felvillanásakor a tudatosulás előtti pillanat törtrészében meglódul bennem a régi öröm, olyan, mintha, és ez éppen jól van így.